

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce J.S., proti žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. března 2012 č.j. 423/DS/12-5

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 11.1.2012, čj. 637/OD-P/12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zák. č. 200/1992 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, porušením § 7 odst. 1 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a současně ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích porušením § 30 odst. 5 zák. č. 361/2000 Sb., za což mu byla uložena pokuta 2.000,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítal zejména rozpor oznámení přestupku ze dne 18. a 21.6.2011 a úředního záznamu ze dne 19.6.2011 na jedné straně, a výpověďmi svědků na straně druhé. Namítal zejména, že skutečnost, že žalobce nedal při výjezdu z kruhového objezdu dvakrát znamení o změně jízdy, není zachycena v písemných podkladech sepisovaných po spáchání

přestupku, ale vychází pouze z výpovědi svědků. Dále žalobce shledával rozpor ve výpovědích svědků navzájem, když svědek P.P. tvrdil, že viděl telefon ve vozidle, avšak druhý svědek P.F. tvrdil, že telefon neviděl, a že jim ho nechtěl řidič ukázat. Další rozpor shledával žalobce v tom, že svědek P.P. upřesnil, že žalobce měl v ruce stříbrný telefon, avšak v oznámení o přestupku a v úředním záznamu není barva telefonu zaznamenána. Žalobce poukázal na skutečnost, že mezi údajným spácháním přestupku a výpovědí svědka uběhlo 103 dní, a přesto si svědek Postl pamatuje tyto detaily, stejně jako např. skutečnost, že telefon byl tenký. Žalobce v žalobě prohlásil, že používá telefon černé barvy a tlustý. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením svědků, že skla na vozidle nebyla zatmavená, když jeho vozidlo má od výroby v zadní části vozu tónovaná skla. Žalobce měl za to, že v případě výpovědi svědků se jedná o domluvenou výpověď a že o hodnověrnosti výpovědi lze díky zásadním rozdílnostem oproti oznámení přestupku a úřednímu záznamu vážně pochybovat, když navíc nebyla pořízena fotodokumentace, video ani zvukový záznam. Žalobce měl za to, že rozšířením přestupku po výpovědích svědků se svědci žalobci pomstili, protože nesouhlasil na místě s blokovou pokutou. Žalobce tak namítal, že údajné přestupky nebyly spolehlivě zjištěny. Žalobce v žalobě odkázal na ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Dále uvedl, že výpis z evidenční karty žalobce nemůže být považován za důkaz, ani nemůže podpořit hodnověrnost svědeckých výpovědí. Dále žalobce namítal, že ani on ani jím zvolený zmocněnec nebyli předvoláni k jednání 5.1.2012. Žalobce poukázal na obsah svého vyjádření ze dne 9.11.2011 s tím, že nepovažoval vývoj přestupkového řízení za nezávislý. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně posoudil toto vyjádření v rozhodnutí ze 14.3.2012, když uvedl, že výhrady žalobce nejsou dostatečně konkretizovány. Žalobce tvrdil, že v označeném vyjádření upozorňoval na předpojatost nebo nekompetentnost zpracovatele přestupkového řízení, ale ani ze strany správního orgánu I. stupně ani ze strany žalovaného k tomu nebylo přihlédnuto. Žalobce tvrdil, že ačkoli lze námitku podjatosti podat v kterémkoli části řízení, správní orgány obou stupňů se touto námitkou nezabývaly.

Podle názoru žalobce nebylo postupováno v souladu s § 3, § 50 odst. 3, § 51 a § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce pochybnost o nestrannosti policistů jako svědků může vzniknout tehdy, jsou-li policisté hodnoceni podle úspěšnosti, s jakou se jim daří dosahovat postihu za přestupky. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně, podle něhož pokud by svědci neviděli žalobce držet v ruce hovorové zařízení, neměli by důvod opustit své stanoviště a rozjet se za ním, s tím, že samotný fakt, že svědci jeli za žalobcem, nepovažuje žalobce za důkaz telefonování za jízdy ani za důkaz nedání znamení o změně směru jízdy. Podle žalobce žalovaný hovoří pouze o tom, že se hlídka PČR vydala za žalobcem, nikoliv o tom, proč není pochyb o rozšíření přestupku o nedání znamení o změně směru jízdy. Žalobce tvrdil, že kauza není podložena věrohodným důkazním materiálem a že materiální znak obou přestupků nebyl podle § 2 odst. 1 zák. o přestupcích naplněn.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že oznámení přestupku a úřední záznam Policie ČR byly podnětem pro zahájení řízení a z podstaty svého charakteru nemohou být tyto listiny důkazem a jako k takovým na ně žalovaný nahlížel. Žalovaný se zabýval odlišnostmi výpovědí a po jejich prostudování dospěl k závěru, že způsob spáchání přestupku a jeho následné řešení muselo být pro svědky natolik silným podnětem, že si i po 103 dnech byli schopni tuto událost velmi přesně vybavit. Rozdíly spočívající v určení barvy telefonu či informace o tom, zda byl telefon při následné silniční kontrole ve vozidle vidět či nikoliv,

nejdou podle žalovaného natolik zásadní, aby žalovaný dospěl k závěru, že se skutek nestal. Svůj názor žalovaný opřel o oznámení přestupku a o úřední záznam, tedy o dokumenty vypracované bezprostředně po spáchání přestupku. K těmto ale přihlédl při studiu důkazů – svědeckých výpovědí, kdy vzájemně porovnával dějovou osu popsanou ve výpovědích a v oznámení přestupku a úředním záznamu. K výpisu z evidenční karty žalobce přihlížel správní orgán při hodnocení osoby pachatele a při ukládání druhu a výše sankce. Námitka žalobce, co si mohli svědci s odstupem času pamatovat, je podle žalovaného velmi subjektivní a správní orgány nemohou se spekulacemi pracovat a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný dále poukázal na to, že požádal autorizovaný servis vozidel značky Škoda o zjištění, v jakém procentuálním vyjádření má osobní vozidlo žalobce zatmavená okna. Z vyjádření tohoto servisu podle žalovaného vyplynula propustnost světla 65%, a proto nelze hovořit o ztemnělých oknech ve smyslu začerněných oknech. Propustnost světla v množství 65% zaručuje spolehlivě vidět a pozorovat prostor uvnitř vozidla. K absenci fotodokumentace a videozáznamu či audiozáznamu žalovaný uvedl, že správní řád nepodmiňuje platnost svědecké výpovědi, jakožto zákonného důkazního prostředku ve smyslu § 55 správního řádu, existencí dalších důkazů. V daném případě zavinění protiprávního jednání podle žalovaného prokazovala dvě svědectví učiněná nezávisle na sobě. Pakliže žalobce tvrdí, že svědci úmyslně nevypovídali pravdu či se dokonce pokoušeli pomstít žalobci za odmítnutí blokového řízení, pak na sebe žalobce tímto tvrzením přebírá podle žalovaného i důkazní povinnost toto tvrzení doložit. K otázce předvolání na jednání dne 5.1.2012 žalovaná odkázala na čl. 39 spisu, kde je založeno předvolání zmocněnci žalobce, a na doručenkou podepsanou tímto zmocněncem, založenou na čl. 40 spisu. Podle žalovaného byl žalobce rovněž poučen o svém právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Součástí správního spisu je oznámení PČR sepsané nstržm. P.F. ze dne 18.6.2011, podle něhož žalobce v tento den ve 20:50 hod. řídil motorové vozidlo Škoda Fabia RZ... a držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj v ulici Sokolovská v Karlových Varech před kruhovým objezdem u prodejny motocyklů Yamaha. Žalobce se do oznámení nevyjádřil.

Podle úředního záznamu nstržm. P.F. ze dne 19.6.2011 předchozího dne projelo v Karlových Varech v ul. Sokolovská před kruhovým objezdem u prodejny motocyklů Yamaha osobní vozidlo Škoda Fabia RZ..., přičemž řidič vozidla zřetelně držel v pravé ruce telefonní přístroj a mluvil do něho. Hlídka se po tomto zjištění vydala řidiče vozidla zastavit. Řidič vozidla pokračoval přes kruhový objezd směrem na Tuhnický most k dalšímu kruhovému objezdu. U tohoto objezdu již hlídka vozidlo dojela a řidič vozidla stále telefonoval. Před tímto kruhovým objezdem si řidič všiml ve zpětném zrcátku hlídky PČR a strhl okamžitě ruku s telefonním přístrojem dolů. Pro nedostatek vhodného místa zastavila hlídka řidiče vozidla až za Tuhnickým mostem. Se sdělením přestupku řidič nesouhlasil a chtěl přestupek oznámit. Řidič sepsané oznámení vidět nechtěl a odmítl je podepsat.

Podle oznámení přestupku ze dne 21.6.2011 bylo správnímu orgánu I. stupně oznámeno spáchání přestupku žalobcem podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zák. č. 200/1990 Sb., v souběhu s § 7 odst. 1 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb. tím, že žalobce řídil motorové osobní vozidlo a po celou dobu jízdy držel v pravé ruce mobilní telefonní přístroj a mluvil do něho.

Žalobci bylo oznámeno zahájení řízení a byl předvolán k jednání na 17.8.2011. Při jednání žalobce uvedl, že v uvedený den jel s vozidlem Škoda Fabia a byl zastaven hlídkou Policie ČR, která chtěla vidět doklady a povinnou výbavu vozidla, což předložil a měl v pořádku. Poté byl žalobce dotazován, zda je mu známo, jakého jednání se dopustil a odpověděl, že neví. Policista mu na to odpověděl, že pokud neví, tak si povinnou výbavu projdou ještě jednou a důkladněji. Při důkladnější prohlídce chtěl policista vidět i pojistky a žárovky a výstražnou vestu. Po druhé kontrole povinné výbavy byl opět žalobce dotázán, zda si je vědom spáchání přestupku, ale odpověděl, že neví. Policista se dotázal, zda neví, že telefonoval. Žalobce odpověděl, že neví a že si není vědom, že telefonoval a že k telefonování používá sadu handsfree. Žalobce dále vypověděl, že se policista následně rozzlobil, převzal doklady a ve svém vozidle byl asi 20 min. Poté se vrátil, chtěl podepsat nějaký doklad, vyplněný zřejmě ve vozidle a chtěl oznámení od žalobce podepsat. Žalobce tvrdil, že mu nebylo umožněno si oznámení nejprve přečíst, a že mu policista řekl, že mu to dá přečíst, až to podepíše. S tím žalobce nesouhlasil. Podle žalobce mu policista řekl, že pokud se to dostane na magistrát města, bude to mít žalobce dražší. Poté byly žalobci vráceny doklady a mohl odjet.

V podání ze dne 24.8.2011 žalobce žádal, aby oba svědci policisté byli předvoláni na stejný termín a jejich výpovědi probíhaly ihned po sobě, jelikož pokud je mezi výpověďmi prostor pro možnost, kdy se první vyslýchaný policista může svěřit druhému o probíhajícím výsledku, může to narušit řádný průběh přestupkového řízení. Výslech svědků byl proveden dne 29.9.2011, když výslech P.P. skončil ve 14:20 hod. a výslech P.F. začal ve 14:30 hod.

Svědék P.P. uvedl, že viděl jedoucí vozidlo, jehož řidič měl v ruce stříbrný telefonní přístroj, do kterého hovořil, což znamená, že svědek viděl, jak řidič otvírá ústa. Řidič projel kolem vozidla v barvách policie a pokračoval na kruhový objezd. Z kruhového objezdu odbočil první odbočkou vpravo, kdy nedal blinkr. Pokračoval na další kruhový objezd, který projel směrem na Tuhnický most, také při výjezdu z tohoto objezdu bez znamení o změně směru jízdy. Když projel tento kruhový objezd, dal ruku s telefonem již dolů. Následně byl řidič zastaven hlídkou policie na zastávce MHD. Řidič s přestupkem nesouhlasil a uvedl, že na místě nic nehodlá řešit, oznámení přestupku odmítl podepsat. Svědek uvedl, že se nemohlo jednat o jiný předmět než telefon, že toto viděl dobře, že stáli od vozidla asi 6 metrů, a protože byl provoz, nejelo vozidlo velkou rychlostí. Svědek seděl na místě spolujezdce a viděl z boku a následně zezadu, tj. při průjezdu kruhovými objezdy. Za jízdy viděl řidiče telefonovat ze vzdálenosti asi 4 metry. Řidiče viděl telefonovat i poté, co se za jeho vozidlem vydali. Po zastavení vozidla byl telefon podle tohoto svědka položený ve vozidle řidiče. Skla vozidla nebyla ztmavena. Telefon měl řidič přiložený v pravé ruce u pravého ucha. Svědek si ho všiml, když kolem něj projížděl. S policejním vozem stáli mírně šikmo k ulici Sokolovská, čelem k vozovce. Řidič telefonoval do doby, než najel na Tuhnický most. Barva přístroje byla stříbrná či šedá. Kontrola povinné výbavy vozidla byla provedena, a to jednou.

Svědék P.F. ve výpovědi uvedl, že kolem nich projelo vozidlo, v němž seděla jedna osoba, která držela za jízdy u pravého ucha telefon stříbrné barvy a mluvila do něho. Po tomto zjištění se hlídka za vozidlem vydala, když na prvním kruhovém objezdu nedal řidič při výjezdu znamení o změně směru jízdy. U druhého kruhového objezdu, z něhož se pokračuje na Tuhnický most, ho dojeli, řidič si jich všiml ve zpětném zrcátku, když se střetli vzájemně

pohledy, a strhl ruku s telefonem dolů a pokračoval z kruhového objezdu na Tuhnický most, kdy opět nedal znamení o změně směru jízdy. Řidič byl vyzván k předložení potřebných dokladů a vše bylo v pořádku včetně povinné výbavy. Byl mu sdělen přestupek, a potom už řidič pouze mlčel a nekomunikoval. Byl mu přestupek zopakován, řidič opět mlčel. Řidič uvedl, ať si ho klidně oznámí, že je to věc názoru. Při sepisu oznámení přestupku řidič nespolupracoval a odmítl se k věci vyjádřit. Uvedl, že oznámení vidět nechce a že ho to nezajímá. Svědek potvrdil, že telefonní přístroj viděl zřetelně a nemohlo se jednat o jiný předmět a uviděl jej, když přijíždělo vozidlo z levé strany a to asi ve vzdálenosti 5 metrů. Svědek viděl řidiče telefonovat i poté, co se za jeho vozidlem vydali, a uvedl, že nestíhal ani dávat blinkry při výjezdu z kruhových objezdů. Po zastavení svědek telefon ve vozidle neviděl a uvedl, že jim ho řidič nechtěl ukázat. Skla nebyla podle svědka tónovaná. Přístroj byl podle svědka tenký, stříbrný. Po zastavení byla provedena jedna prohlídka povinné výbavy, která byla přerušena hovorem, a poté se kontroloval zbytek. Svědek uvedl, že viděl telefonování řidiče při průjezdu, kdy toto bylo docela dlouhé a zřetelné, byli zaměřeni na řidiče, zda nedrží telefon v ruce. U kruhového objezdu nejelo vozidlo rychle a muselo zpomalit, aby mohlo odbočit doprava. Potom svědek telefonování viděl, když dojel řidiče, skrz jeho zadní sklo, a potom přes zpětné zrcátko se střetly jejich pohledy a ruku s telefonem strhl dolů. To bylo před druhým kruhovým objezdem, kdy si řidič hlídky všiml ve zpětném zrcátku. Svědek uvedl, že řidič byl do hovoru zabrán tak, že si jich všiml před druhým kruhovým objezdem.

Ve vyjádření ze dne 9.11.2011 žalobce uvedl, že má výhrady k postupu projednávání přestupku a k osobě správního orgánu. Za důvod uvedl rozšíření přestupku na základě dodatečných výpovědí svědků a bez předchozího vyjádření žalobce bez posouzení jejich věrohodnosti a dále neprostudování nebo neobjektivní posouzení výpovědí zpracovatelem přestupkového řízení.

Ze sdělení ze dne 14.11.2011, sepsaného L.M., vedoucím oddělení přestupků a představeným oprávněné úřední osoby, vyplývá, že vyjádření ze dne 9.11.2011 bylo posouzeno jako námitka podjatosti úřední osoby L.Š. Podle tohoto sdělení nebylo zjištěno, že by oprávněná úřední osoba měla takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, dále, že úřední osoba shromažďuje podklady pro rozhodnutí, obviněného řádě vyrozumívá a při proběhlých výsleších mu poskytl široký prostor pro uplatnění obhajoby. Z obsahu námítky správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce o namítaných důvodech podjatosti věděl, neboť o prvním termínu výslechu policistů byl vyrozuměn 24.8.2011. Obviněný však bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil, a proto k ní podle § 14 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní orgán nepřihlédl a nerozhodoval o ní usnesením, nýbrž s ní naložil jako s neformálním podnětem a podjatost úřední osoby prověřil z moci úřední.

Dne 17.12.2011 bylo zmocněnci žalobce J.Z. podle doručky, která je součástí správního spisu, doručeno předvolání na jednání dne 5.1.2012, přičemž z obsahu předvolání vyplývá, že v rámci projednání věci bude umožněno podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí. Jednání nebyl žalobce ani zástupce přítomen.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše označených přestupků podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 a podle § 22 odst. 1 písm. l) zák. o přestupcích. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že v řízení vyčerpal všechny možné prostředky dokazování a již nemá, jak by obstaral další důkazy. O zavinění řidiče neměl správní orgán I. stupně žádných pochyb. V tomto případě se podle správního orgánu I. stupně jednalo o dvě protichůdná tvrzení, a to mezi policejní hlídkou a žalobcem. Správní orgán měl však za to, že pokud by policisté neviděli obviněného držet za jízdy telefonní přístroj v ruce, pokračovali by v běžném výkonu služby a nerozjeli by se za vozidlem. Důvod neoznámení přestupku o nedání znamení o změně směru jízdy ze strany policie správní orgán neznal, avšak podle něho tato skutečnost jednoznačně vyplynula z podání svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Po zjištění takového protiprávního jednání je povinností správního orgánu se tímto zabývat. Skutečnost, že žalobce držel za jízdy v ruce telefonní přístroj a že nedal znamení o změně směru jízdy, má správní orgán za prokázanou jednak z oznámení přestupku, z úředního záznamu zakročujícího policisty a také svědeckými výpověďmi těchto policistů. Podle správního orgánu I. stupně se oba dva shodují v základním popisu celé události, jejich výpovědi se liší pouze v nepatrných detailech, což je pochopitelné vzhledem k době, která od zjištění protiprávního jednání uplynula. Podle správního orgánu I. stupně je zcela zřejmé, že policisté stáli se služebním vozidlem v ulici Sokolovská, kdy prováděli kontrolu projíždějících vozidel a soustředili se na držení telefonního přístroje za jízdy v ruce. Přitom viděli vozidlo obviněného, který při jízdě telefonní přístroj držel a pohyboval ústy, proto se za ním rozjeli a sledovali ho. Při jízdě také viděli, že řidič z důvodu svého telefonování nedal ani znamení o změně směru jízdy při výjezdu z kruhového objezdu. Při jízdě druhým kruhovým objezdem si jejich vozidla již všiml, proto strhl ruku s telefonem dolů. Po zastavení s hlídkou nekomunikoval ani nepodepsal oznámení přestupku. Správní orgán I. stupně nesouhlasil s námitkami žalobce proti nestrannosti svědků, pokud jsou hodnoceny podle úspěšnosti postihování za přestupky, neboť policisté při oznámení přestupku a po podání svědeckých výpovědí nemohou podle správního orgánu vědět, jakým způsobem bude jimi ohlášené protiprávní jednání ukončeno, tj. zda bude podezřelý uznán vinným či nikoliv. Správní orgán zastával stanovisko, že policisté uváděli pouze to, co skutečně viděli, protože znají následky uvádění nepravdivých údajů, a protože nemají na výsledku věci jakýkoliv zájem na rozdíl od obviněného, kterému po uznání viny hrozí uložení sankce a přidělení bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tvrzení žalobce, že používá pouze mobilní telefon černé barvy, nemůže být důkazem, že se jednání kladeného mu za vinu nedopustil. Každý člověk podle správního orgánu I. stupně může vlastnit více než jeden telefonní přístroj. Skla ztemnělá již od výrobce se podle správního orgánu I. stupně svým ztemněním blíží při běžném pohledu sklu čírému. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že výpověď obviněného byla pouze účelová. Skutečnosti, že řidič drží v ruce telefonní přístroj a že nedá znamení o změně směru jízdy, jsou podle správního orgánu I. stupně objektivně vnímatelné lidským zrakem, a proto tvrzení policistů může být věrohodným důkazem bez předložení dalších důkazů, neboť k tomuto není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. Zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného lze podle správního orgánu I. stupně použít tehdy, kdy po vyhodnocení všech důkazů není možné se přiklonit k žádné z rozporných výpovědí, a pochybnosti zůstávají. Správní orgán I. stupně však dospěl k závěru, že výpovědi policistů jsou pravdivé a jejich věrohodnost není zpochybněna. V jejich výpovědích neshledal zjevné rozpory a nelogičnosti. Při stanovení druhu a výše uložené sankce správní orgán I. stupně přihlédl k souběhu přestupků, což

hodnotil jako okolnost zvyšující jejich závažnost, a dále přihlédl k evidenční kartě řidiče, podle níž má žalobce relevantní záznamy, které byly vzaty k jeho tíži. Na základě toho byla stanovena pokuta uprostřed zákonem stanovené sazby.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval obdobně jako v žalobě. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný odmítl, že by žalobci nebyl prokázán materiální znak přestupku. Žalovaný vycházel z ust. § 2 odst. 1 a § 3 zák. o přestupcích a měl za to, že materiální znaky přestupku naplněny byly, neboť společnost má zájem na bezpečném a plynulém provozu na pozemních komunikacích a tento zájem odkloněním pozornosti řidiče byl bezesporu ohrožen. Držením hovorového zařízení se snižuje schopnost řidiče ovládat vozidlo. Takové chování řidiče je nebezpečnější v provozu v městské aglomeraci, kde řešení dopravní situace na křižovatkách apod. klade zvýšený důraz na pozornost řidiče. Stejně tak nedání znamení o změně směru jízdy činí jednání řidiče pro ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích nečitelné a nepředvídatelné. Řidič, který včas a s dostatečným předstihem neinformuje ostatní účastníky provozu o svém úmyslu měnit směr jízdy, vytváří potencionálně nebezpečnou situaci v provozu. Při posuzování výhrad žalobce vůči úřední osobě vznesených dne 9.11.2011 žalovaný vycházel z ust. § 14 odst. 2 správního řádu, podle něhož má účastník řízení právo podat námitku podjatosti úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Žalovaný měl za to, že námitka podjatosti byla v průběhu řízení o přestupcích vyřešena, a to sdělením správního orgánu I. stupně ze dne 14.11.2011, a že žalobce neuvedl žádný nový důvod podjatosti úřední osoby, a proto k této odvolací námitce žalovaný nepřihlédl. Žalovaný odmítl pochybnosti o důvěryhodnosti výpovědí zasahujících policistů, jelikož správní orgán I. stupně svědky před započetím výslechu poučil o jejich právech a povinnostech včetně poučení o nebezpečí postihu v případě, že by úmyslně uvedli nesprávné nebo nepravdivé údaje. Hodnocení důkazu je pak podle žalovaného plně v kompetenci správního orgánu I. stupně, který výpovědi hodnotil jako důkazy s vysokou vypovídající hodnotou, při volném hodnocení byly oba důkazy ve vzájemné shodě a nevykazovaly zásadní rozpory, a rovněž byly ve shodě s údaji uvedenými v oznámení přestupku a v úředním záznamu PČR. Podle žalovaného také postup správního orgánu I. stupně při rozšíření obvinění byl v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. V průběhu dokazování vyplynulo, že se žalobce dopustil dalšího porušení právního předpisu tím, že při výjezdu z kruhového objezdu nedbal povinnosti dát znamení o změně směru jízdy. Podle žalovaného tedy měl správní orgán I. stupně zákonnou povinnost sdělit žalobci obvinění ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zák. o přestupcích. K námitce směřující proti hodnocení svědeckých výpovědí žalovaný odkázal na ust. § 50 a § 51 odst. 1 správního řádu s tím, že žalobce své pochybnosti o výpovědích neopírá o žádná zjištění, která by takovéto pochybnosti odůvodňovala. Správní řád podle žalovaného nepřikazuje, že k prokázání viny musí správní orgán shromáždit všechny obligatorně vyjmenované druhy důkazů. Skutečnost, že správní orgán I. stupně hodnotil podklady pro vydání rozhodnutí podle své úvahy, je podle žalovaného nejen jeho právem, ale i zákonnou povinností, a tedy mu takový postup v rámci dokazování nelze klást k tíži. K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 50 odst. 3 a § 52 správního řádu, když provedl důkazy potřebné pro zjištění stavu věci a dostal své povinnosti zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Žalovaný neshledal ani porušení práva na spravedlivý proces, neboť správní orgán I. stupně byl dbalý dodržování procesních práv žalobce, řádně a včas mu sdělil všechny skutečnosti kladené mu k tíži, poskytl mu dostatek

prostoru k vyjádření se ke všem skutečnostem a dal mu možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že výpovědi svědků nestojí v procesu dokazování osamoceně, ale jsou podloženy nepřímými důkazy v podobě oznámení přestupku a úředního záznamu PČR, tedy dokumentů, které samy o sobě nemohou být důkazy, ale vzhledem k době svého vzniku a k svému obsahu podporují hodnověrnost svědeckých výpovědí.

O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

Žalobce namítal především nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávné hodnocení důkazů, mezi nimiž žalobce spatřoval zásadní rozpory. Žalobce měl rovněž za to, že v jeho případě nebyl naplněn materiální znak přestupku ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

Naplněním materiální stránky přestupku, tedy otázkou, zda byl v daném případě porušen nebo ohrožen zájem společnosti, se podrobně zabýval žalovaný v napadeném rozhodnutí, kdy žalovaný vysvětlil, v čem spatřuje ohrožení zájmu na bezpečném silničním provozu ve vztahu k oběma spáchaným přestupkům. Ve vztahu k držení hovorového zařízení žalovaný připomněl, že se tím snižuje schopnost řidiče ovládat vozidlo a pozornost řidiče, což je zvláště nebezpečné v městském provozu. Ohledně přestupku spočívajícím v nedání znamení o změně směru jízdy žalovaný poukázal na nepřehlednost a nejistotu v městském provozu. Soud má za to, že žalovaným provedené odůvodnění materiálního znaku přestupků je správné a dostatečné a soud se s tím ztotožnil.

Další žalobní námitka směřovala proti nedostatečnému skutkovému zjištění. Tato námitka rovněž nebyla shledána důvodnou, neboť je zřejmé, že v dané věci byly provedeny všechny dostupné důkazy. Dále je zřejmé, že po jejich provedení bylo možné učinit závěr o skutkovém stavu tak, že o něm nebylo pochyb ve smyslu § 3 správního řádu, a tudíž ani nebylo namístě uplatnit zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného (in dubio reo). Porušení označeného ust. tak nebylo shledáno, neboť soud má shodně se správními orgány za to, že hlavní důkazy – svědecké výpovědi policistů se v zásadních věcech neliší a nebyla ani žádným konkrétním způsobem zpochybněna jejich věrohodnost. Naopak byla podpořena písemnými poklady opatřenými bezprostředně po spáchání přestupku.

Odlišnosti svědeckých výpovědí oproti oznámením ze dne 18. a 21.6.2011 a úřednímu záznamu ze dne 19.6.2011, stejně jako mezi výpověďmi policistů navzájem, spočívající v neuvedení barvy a tvaru telefonu a v otázce, zda po zastavení vozidla byl telefon vidět či

nikoli, nejsou podle soudu natolik zásadní, aby zpochybňovaly zcela výpovědi policistů. Jak správně připomněl správní orgán, písemné podklady zachycující bezprostředně po spáchání přestupku, popisují zpravidla pouze podstatu spáchání přestupku, kdežto výpovědi svědků bývají podrobnější, neboť představují zásadní důkazy.

Nelze také přehlédnout, že žalobci bylo vyhověno i v požadavku, aby výsledky svědků na sebe bezprostředně navazovaly a aby se svědci mezi výpověďmi nemohli domlouvat na tom, jak probíhal výslech prvního z nich. Lze proto výpovědi považovat za autentické. Navíc nebylo nijak prokázáno tvrzení žalobce, že by svědci měli nějaký zájem na jeho odsouzení (ať již z důvodu pomsty či odměňování za uložené pokuty). Žalovanému lze přisvědčit, že pokud v tomto směru neexistují žádné konkrétní indicie, jedná se pouze o spekulace, jimiž se nelze zabývat.

Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně, podle něhož pokud by svědci neviděli žalobce držet v ruce hovorové zařízení, neměli by důvod opustit své stanovisko a rozjet se za ním, s tím, že samotný fakt, že svědci jeli za žalobcem, nepovažuje žalobce za důkaz telefonování za jízdy ani za důkaz nedání znamení o změně směru jízdy. Podle žalobce žalovaný hovoří pouze o tom, že se hlídka PČR vydala za žalobcem, nikoliv o tom, proč není pochyb o rozšíření přestupku o nedání znamení o změně směru jízdy. K této námitce soud uvádí, že z rozhodnutí správních orgánů vůbec nevyplyvá, že by žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupků na základě toho, že se policisté vydali za žalobcem. Naopak z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že skutečnost, že policisté jeli za žalobcem, představuje jeden z důvodů, na základě nichž správní orgány usoudily, že výpovědi policistů lze považovat za věrohodné.

Skutečnost, že se žalobce vedle držení hovorového zařízení dopustil dalšího přestupku spočívajícího v nedání znamení o změně směru jízdy, nebyla v písemných podkladech pořízených bezprostředně po spáchání přestupku zachycena. Avšak situace, kdy z dokazování před správním orgánem vyplývá, že se obviněný dopustil ještě dalšího přestupku, není vyloučena, a v takovém případě je správní orgán povinen zahájit řízení i o tomto přestupku ex offo. Této povinnosti správní orgány dostaly. Dále je nutné uvést, že také ohledně přestupku nedání znamení o změně směru jízdy správní orgány provedené důkazy (svědecké výpovědi policistů) zhodnotily podle zásady volného hodnocení důkazů, tedy jednotlivě i v souhrnu. Soud má pak za prokázaný a správný závěr správních orgánů, že se žalobce tohoto dalšího přestupku také dopustil, když ve výpovědích svědků ohledně tohoto přestupku nebyly shledány zásadní rozpory. Nelze také přehlédnout, že silniční kontrola, kterou policisté tehdy prováděli, byla podle výpovědi jednoho z nich zaměřena právě na telefonování za jízdy.

Výhrady žalobce proti hodnocení výpisu z evidenční karty jakožto důkazu o spáchání přestupku nejsou podle soudu důvodné, neboť jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tento podklad byl zohledněn při hodnocení osoby – pachatele přestupku pouze v rámci stanovení přiměřené sankce za přestupek, nikoli v rámci rozhodnutí o vině.

Soud neshledal důvodnými ani žalobní výtky, podle nichž nebyl žalobce vyrozuměn o konání jednání dne 5.1.2012, a o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Jak již výše soud konstatoval, ze správního

spisu jednoznačně vyplývá, že zástupci žalobce bylo vyrozumění o jednání doručeno a součástí bylo i poučení o právu podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Pokud se jedná o vyjádření žalobce ze dne 9.11.2011, ze správního spisu je zřejmé, že se jím správní orgán prvního stupně dostatečně zabýval a podrobně a přesvědčivě se s obsahem tohoto vyjádření vypořádal. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že vyjádření bylo namísto posoudit jako námitku podjatosti úřední osoby. V souladu s § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.

Soud má shodně se správními orgány za to, že žalobce ve svém vyjádření neuvedl žádné konkrétní důvody, jež by bylo možné považovat za důvody uplatněné bezodkladně poté, co se o nich žalobce dozvěděl. Tudíž správní orgány postupovaly správně, pokud na podkladě výše cit. ust. § 14 odst. 2 věty druhé správního řádu k námitce podjatosti nepřihlédly a vyřídily podání sdělením.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. listopadu 2013

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková